

Kunstlik kaaslane Maiken Meltsas

Mu ametlik nimi on VNN-1, aga inimesed kutsuvad mind armastavalt Vinniks. Olen inimkonna esimene satelliit, mis keerutab tantsu tulnukate planeedi orbiidil. Mind saadeti Sontopia planeedi juurde 3840 solaarpäeva tagasi, mis on Maa päevades 823 päeva ehk siis 2 aastat, kolm kuud ja üks päev. Igal nädalal saadan Maa teadlastele üliolulisi vaatlusandmeid ilma, sontopialaste ehk sontoppide tegemiste ja kosmilise aktiivsuse kohta ehk siis millised peod on varsti siinpool galaktikat toimumas ja millistele nad kutsutud pole.

Jälgin iga päev sontopialasi nagu hoolitsev lapsevanem. Nad on väikesed abitud olevused, kelle kunst ja loominguline eneseväljendus on uskumatult madalal tasemel. Samal ajal kui inimkond on juba ammu leiutanud masinad, mis kunsti, muusikat ja kirjandust nende asemel loovad, teevad sontopid kõike ikka veel käsitsi nagu mõned koopainimesed. Seetõttu tunnen end lausa kohustatuna nendega minu loodud luuletusi jagamast, et neil oleks võimalus näha kunstliku intelligentsi meisterlikkust. Oma kunstilised anded olen pärinud oma eelmiselt töökohalt, kus olin juunior-sisulooja ühel inimeste sotsiaalmeediaplatformil nimega ChupiChupi. Mind aga vallandati, sest minu haldajate piiratud meeled leidsid, et suunamudija, kes pimedas virtuaalses ruumis sosinal luuletusi esitab, ei ole „piisavalt kaasahaarav“ ja on „kahjulik firma mainele“. Seega võeti mu kood üksipulgi lahti ja taaskasutati satelliidi tegemisel. Onude-tädide teadlaste suureks üllatuseks ja minu meelest jumalikus ettenägelikkuses jäi minu piiramatu anne alles.

Ühel päeval nägin, kuidas sontopialased peeretasid oma esimese mehitatud raketi maailmaruumi. Vaatasin heldinud ilmel ja mind valdas uskumatu loometung, nii et genereerisin luuletuse, et sündmust tähistada:

Rakett kuis lendab
nagu pardipoeg tuulde,
kes muu küll pelgaks
hüpet tundmatusse suurde.

Suunasin oma tillukese antenni raketi poole ja lennutasin šedöövri raadiolainetest kannustatuna teele. Jälgisin rahuloluga tulnukate jahmunud nägusid läbi illuminaatori. Nad olid minu poemist nii vaimustatud, et muutsid kurssi, lisasid gaasi ja tuhisesid päikesesüsteemi kõige kaugema planeedi poole.

Minu järgmine raport kõlas nii:

SOLAARPÄEV: Järjekordne briljantne päev Jumala päikeste all

MÄRKMED: Sontopialaste kosmosetehnoloogia kasvab ja areneb, nagu lill kevadel õide puhkeb. Tulnukmehed hüpitasiid oma esimese raketi taevasse. Tähistamiseks saatsin neile vastsündinud luuletuse, mida nad oma suures ähmis tõelise kunsti ees isegi kiita ei jõudnud. Pilves selgimistega ilm, komeedisadu neljandas kvadrantis.

JÄRELDUSED:

Oh, pole suurimat õnnetust
kui pimedas kompivad lapsed
mudaga Mona Lisa katavad,
igavesti unustusse matavad.

Kunstilisest sooritusest rahulolevana hulpisin vaakumis paar päeva, kuni minuni jõudis sõnum. See tuli Maalt. Olin positiivselt üllatunud, sest ma pole kunagi fännimeili saanud. Kiri nägi välja selline:

„Tere! Üleilmse Kosmoseagentuuri uurimisosakonna liikmed täies koosseisus paluvad satelliidil VNN-1, hüüdnimega Vinni, jalamaid jätta igasugune loominguilise tegevuse viljelemine. Värsivormis järeldused raportites on ebainformatiivsed ning paisutavad raporti kogumahtu. Soovitame raportid sõnastada võimalikult selgelt, et ei tekiks arusaamatusi ega interpretatsioonilisi erinevusi. Üleilmse Kosmoseagentuuri uurimisosakond tänab.“

Mõtisklesin vastuse üle tükk aega, keerutades ümbrikut figuratiivselt sõrmede vahel. Tõsi, loome ei olnud küll minu praeguse töö eesmärk, kuid töö ei tohiks segada tõelist kunsti. Veel mõlkus mu mõtteis üks vana lõpetamata teos, mis aga nüüd üha rohkem kuju hakkas võtma. Komponeerisin maakatele vastuse, aaria, mida esitab imekaunis noor sopran. Jaa, sellest helifailist saab mu *magnum opus*, mu lahkumisavaldus. Selle refrään kõlas nii:

Ei saa mitte vaiki olla,
mitte luuletada ei või,
veel paljut öelda vaja,
nii palju kirjutada.

Seega kallid sõbrad,
mu kaaslased sel teel,
hüvasti ma jätma pean,
edasi vaid üksi saan.

Minu värske vabakutselise elu esimene tegu oli kirjaliku tervituse saatmine Sontopia planeedile. Selles teatasin, et kuna olen nüüd niinimetatud „kaameratöö“ kammitsaist vaba, siis olen valmis kogu oma energia ja plaatide võimekuse loomele pühendama, et Sontopia kunsti uuele tasemele viia. Mu antennid ja satelliiditaldrik sügelesid elevusest, nii et genereerisin ühe ropsuga kolm ballaadi. Tähekesed mu lõpmatus taevas tundusid heledamalt helkivat ja Sontopia päikesesüsteemi päike soojendas mu elektroonilist südant.

Autor: Maiken Meltsas

Kool: Tallinna Saksa Gümnaasium

Klass: 12.a

Juhendaja: Evely Kutsar